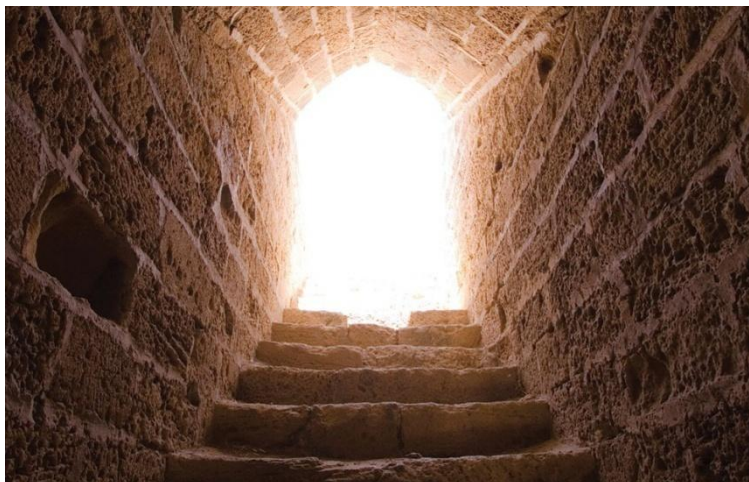

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΦΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΤΟ ΠΑΝ ΤΕΙΝΕΙ

Όπως είναι εξακριβωμένο και όπως αναφέρεται στην “ Γένεση ”, ο άνθρωπος εμφανίσθηκε τελευταίος από όλα τα δημιουργήματα.

Αφού δηλαδή ο Θεός περάτωσε το έργο τής Δημιουργίας, σαν επιστέγασμα αυτής έπλασε « τον κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωση Αυτού άνθρωπο ».

Αυτό σημαίνει ότι τον προίκισε με ιδιότητες (κατ’ εικόνα Αυτού) ώστε να μπορέσει ενεργοποιώντας αυτές (διότι όλες υπάρχουν εν δυνάμει) να πραγματοποιήσει το καθ’ ομοίωση.

Το τυπικό τού Μαθητή (Α' Συμβολικός βαθμός), αναφέρει για το Αιώνιον Φως προς το οποίον το παν τείνει...

Όλα λοιπόν δείχνουν ότι ο άνθρωπος - ΕΓΩ - έχοντας οδηγό τις όποιες ιδιότητες τού Πνεύματος θα επιδιώξει κατά την μακρά και επίπονη διαδρομή του στην Γη να βρεί τον δρόμο τής επιστροφής προς την Πνευματική πηγή από την οποία απέρρευσε αφού προηγουμένως αγωνιστεί σκληρά, σαν Πνεύμα αντιτιθέμενο λόγω τής φύσεως του προς την ύλη, ώστε να περιβληθεί το άφθαρτο και αιώνιο σώμα τού απελευθερωμένου από υλικά βάρη Εκλεκτού !

Πρόκειται για το ένδυμα τής Ψυχής για το οποίο ακούμε στο εξαποστειλάριο τού Όρθρου τών πρώτων ημερών τής Μεγάλης Εβδομάδος :

« τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον και ένδυμα ούκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ . λάμπρυνόν μου την στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα καί σώσον με ».

Η ωραία αυτή φράση αποτυπώνει κατά τον καλύτερο τρόπο, το πως η Ορθόδοξη Εκκλησία τού Χριστού περιγράφει την σχέση τού Θεού με τον άνθρωπο.

Γιά ποιόν λόγο όμως αφού ήταν Πνεύμα αγνό και ελεύθερο και απολάμβανε πλήρως τών πνευματικών αρετών, ενωμένο με την Πνευματική του πηγή, να αποχωρισθεί από αυτήν ;

Και γιατί να αποσταλεί στο υλικό επίπεδο (στο Μωσαϊκό δάπεδο τού ναού) και εκεί ατομικοποιημένος μέσα σε ένα υλικό σώμα να επιζητήσει κατόπιν σκληρής πάλης με την ύλη μέσα στην οποία έχει “ εγκλωβιστεί ” να επανέλθει στην πηγή από την οποία απέρρευσε ;

Η απάντηση που κατ’ αρχάς μπορεί να δοθεί είναι ότι το Πνεύμα είναι μία Αρχή η οποία χαρακτηρίζεται από την Απειροσύνη, την Απόλυτη Ελευθερία και την ενιαία Συνείδηση.

« τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ » μας λέει ο Άγιος Ιωάννης (& Ιωάννης κεφ. 3 : 8).

Στην απειροσύνη του δεν υπάρχει ούτε ποσότητα αλλά ούτε και μορφή.
Απόλυτη ενότητα βασιλεύει σε Αυτό και το Εγώ εκεί είναι άγνωστο και θα λέγαμε ότι μόνο το Εμείς επικρατεί.

Κατά συνέπειαν απουσιάζει παντελώς η Ατομική Συνείδηση !

Αν συγκρίνουμε λοιπόν την μια θέση τού Πνευματικού επιπέδου με εκείνη τού υλικού, όπου ενσαρκούμενο το Εγώ γίνεται άτομο, δηλαδή περιορίζεται, η δεύτερη είναι πολύ πιό ατελής.

Ενώ μέσα και κοντά στον λαμπτήρα το φως είναι ισχυρότατο και ομοιογενές, καθώς οι ακτίνες διαχέονται στον χώρο και απομακρύνεται από την πηγή τους γίνονται πιό ασθενέστερες.

Στον Πνευματικό κόσμο έχουμε σε αναλογία το Απόλυτο Φως, ενώ εδώ « κάτω » έχουμε το σχετικό Φως, η δε διαφορά μεταξύ τού Απολύτου και τού σχετικού μάς δίδει την έννοια τού σκοταδιού το οποίο δεν είναι παρά η έλλειψη τού Φωτός. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το ανθρώπινο Ον, σαν Θεία Πνευματική ακτίνα.

Όσο βρισκόταν στην Πνευματική του πηγή όπου υπάρχει απόλυτο Καλό αγνοούσε το κακό.

Όταν όμως κατέρχεται για να ενσαρκωθεί, με την ατομικοποίησή του στο υλικό επίπεδο, εκδηλώνει ατελώς την αρετή τού καλού, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις ακτίνες τού φωτός.

Όπως σχηματίσαμε την έννοια τού σκοταδιού μπορούμε αναλογα να σχηματίσουμε και την έννοια τού κακού. Η διάφορα αυτή μεταξύ των δύο επιπέδων, Πνευματικού και Υλικού, είναι εκείνη στην οποία οφείλεται η αντίληψη μας για την λεγόμενη εμφάνιση τού κακού.

Το γεγονός πάντως ότι τα ανθρώπινα Εγώ « κατέρχονται » από ένα επίπεδο « ανώτερο », το Πνευματικό, σε ένα άλλο επίπεδο κατώτερο, το υλικό, και ατομικοποιούνται σε αυτό αποτελεί « μειονέκτημα » και μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε για τον λόγο αυτό σαν « πτώση » !

Αν θελήσουμε τώρα να αναζητήσουμε τα αίτια τής «πτώσεως» αυτής, θα τα δούμε στην Γένεση όπου περιγράφεται το κοσμολογικό γεγονός τής πτώσεως των πρωτοπλάστων των οποίων είμαστε απόγονοι. Ότι δηλαδή συντελέστηκε τότε εκεί « επάνω », και θα δούμε το πως, επαναλαμβάνεται από τότε συνεχώς και εδώ « κάτω », κατ' αναλογίαν βέβαια για τούς ανθρώπους Πνεύματα, τούς απογόνους των. Τώρα θα μου πείτε , γιατί ασχολούμαστε τόσο πολύ με όλα αυτά ; Διότι απλούστατα είναι απαραίτητες γνώσεις - μέρος τής μύησης - που είναι ίσως ένα από τα ισχυρότερα εργαλεία για την επιστροφή μας.

Τις γνώσεις αυτές τις χρειαζόμαστε για να μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε τον μηχανισμό απομάκρυνσης των « πέπλων συνειδησιακού σκότους », τα οποία, λόγω τής πτώσης, έχουν παρεμβληθεί μεταξύ τού Εγώ Πνεύματος - Εαυτού μας και της προσωπικότητάς μας, κάτι που στις διαφορές τελετές μύησης παριστάνεται με ένα πέπλο κατά το μάλλον ή ήττον αδιαφανές που καλύπτει τους οφθαλμούς μας ή με ένα δρύφακτο (κιγκλίδωμα) μεταξύ κυρίως Ναού και Ανατολής που πρέπει να υπερβούμε ή με την προσπάθεια διάβασης ενός ποταμού.

Μετά την « πτώση » τού ανθρώπου και την αποκόλλησή του από την πηγή του, στην μύηση χρησιμοποιούμε την φράση « ο Λόγος Απωλέστηκε » ή « η Συνείδηση Συσκοτίστηκε ».

Η αναζήτηση τού Απολεσθέντος Λόγου, η επανενσωμάτωση, η επιστροφή και η αποκατάσταση, είναι μερικοί από τους ορισμούς που οι Εσωτεριστές όλων των εποχών χρησιμοποίησαν για να προσδιορίσουν την επανασύνδεση τού ανθρώπου με την Πηγή του.

Την πτώση περιγράφουν κατά καιρούς διάφοροι μύθοι, όπως ο μύθος τού Προμηθέως, του Οσίριδος, του Αδώνιδος καθώς και ο μύθος τού Διονύσου και τού Χιράμ στον Τεκτονισμό, που περιγράφουν κωδικοποιημένα το μαγευτικό αυτό ταξίδι τής πτώσεως και της επανόδου. Στους μύθους αυτούς οι αναζητητές θα βρουν κοινά σημεία, αλλά κυρίως τον τρόπο να ξεκλειδώσουν τα μυστικά, χρησιμοποιώντας την γνώση που δεν αποκτάται αλλά κατακτάται !

Στον προσωποποιημένο Αδάμ πρέπει να διακρίνουμε το συλλογικό όνομα τής ανθρωπότητας (την ιδέα Άνθρωπος) πριν και μετά τον από χωρισμό τών γενών .

Όσο λοιπόν ζούσαν στον Παράδεισο και πριν εκδιωχθούν από αυτόν δεν είχαν καμία συνείδηση τής « γυμνότητας » των και επί πλέον πουθενά δεν φαίνεται να απέκτησαν απογόνους.

Μόνον μετά την πτώση εμφανίζονται οι πρώτοι απόγονοι σαν Κάϊν και Άβελ.

Αυτό σημαίνει ότι στερούντο υλικής υπόστασης, ότι ήταν Πνευματικές οντότητες, οπότε ο Παράδεισος όπου ζούσαν δεν πρέπει να βρίσκεται στο υλικό επίπεδο αλλά στο Πνευματικό.

Εκεί λοιπόν στον Παράδεισο απολάμβαναν σε όλη της την πληρότητα την μακάρια ζωή και συμμετείχαν στο άπλετο φως τής Θείας πηγής γευόμενοι απεριορίστως τού ξύλου τής Ζωής, δηλαδή την Αθανασία.

Από το ξύλο τής Γνώσεως τού καλού και τού πονηρού τούς δόθηκε η συμβουλή να μη δοκιμάσουν διότι την ημέρα που θα δοκίμαζαν θα πέθαιναν (στο Πνευματικό επίπεδο φυσικά). Τι σημαίνει όμως αυτό ;

Σε τι άραγε συνίσταται η δοκιμή από το ξύλο τής Γνώσεως τού Καλού και τού κακού; Είδαμε προηγουμένως ότι το ανθρώπινο πνεύμα εφ' όσον κατέρχεται για να ενσαρκωθεί εκδηλώνει ατελέστερα την αρχή τού Καλού , με αποτέλεσμα την εμφάνιση στο υλικό επίπεδο τής δράσεως τού κακού.

Κάτι ανάλογο έχει και η προς τούς πρωτόπλαστους προτροπή :

« Μη επιχειρήσετε να απομακρυνθείτε από το Πνευματικό επίπεδο διότι οι πνευματικές σας αρετές και ιδιότητες, τις οποίες κατέχετε σε τελειότητα , θα χάσουν την λάμψη τους και την δύναμη τους.

Όσον κατέρχεστε θα τις εκδηλώνετε με περισσότερη ατέλεια οπότε θα γνωρίσετε την έννοια τού κακού, το οποίο είναι προϊόν τού επιπέδου τής καθόδου και το οποίο σας είναι άγνωστο διότι δεν υπάρχει εδώ ».

Με αυτόν τον τρόπο οι πρωτόπλαστοι θα γευόντουσαν το ξύλο τής γνώσεως τού καλού και τού κακού.

Το κατώτερο πεδίο, στο οποίο ο Δημιουργός τούς συνέστησε να μην κατέβουν, είναι το επίπεδο όπου κυριάρχησε ο Εωσφόρος, μετά την φαινομενική αποστασία του, διότι ασφαλώς ήταν ένα συμβάν προκαθορισμένο από την Υπέρτατη Συνείδηση και Βούληση τού Παντός. Να μην μας διαφεύγει ότι Εωσφόρος σημαίνει « Αυτός που φέρνει την Αυγή ».

Η Γένεση μας παρουσιάζει τον Εωσφόρο με την μορφή όφεως, τού φρονιμότερου όπως λέει τών θηρίων, διότι ο Εωσφόρος , η « εκπεσούσα » αυτή Πνευματική Λογοϊκική Οντότης καθόλου δεν στερείται φρονήσεως και Σοφίας αφού ενεργεί πάντοτε με μαθηματικό υπολογισμό.

« γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις » (& Ματθαῖος κεφ. 10 : 16).

Ο Εωσφόρος είναι Λογοϊκός Ἄρχων και στην τροποποιημένη δράση τῶν αρετῶν τοῦ Θεοῦ, την οποία εκφράζει, η αγάπη εκφράζεται σαν κάλλος και η σοφία σαν μαθηματική έκφραση.

Ο ὄφεις ο οποίος ἔρπει ἐπάνω στην κοιλιά του και τρέφεται ἀπὸ την γη φαίνεται να συμβολίζει, πλὴν τῶν ἄλλων, την Δημιουργική Ενέργεια και την ἔλξη τοῦ κατωτέρου επιπέδου στο οποίο είχαν την ἔμπνευση να εισδύσουν οι προπάτορες μας γιὰ να κυριαρχήσουν σε αὐτή/ό.

Αναλογικά συμβολίζει την δελεαστική επίδραση την οποία η ὕλη ἐπρόκειτο να ασκεί στους ανθρώπους - Πνεύματα ὅταν αργότερα θα ἐμφανιζόταν στο υλικό ἐπίπεδο, με την γοητεία δια τῶν τεσσάρων στοιχείων πού ασκεί σε αὐτοὺς μέσω τῆς ἐπιθυμίας να ἀπολαμβάνουν τα φαινομενικά θέλγητρα τῆς ὕλης, τα υλικά αγαθὰ και τις ἀνάλογες ἀπολαύσεις.

Απὸ την γοητεία αὐτὴν θέλουν να μας ἀποσπάσουν οι τέσσερις περιοδεῖες τῆς μύησης τοῦ Μαθητῆ, ὅπου : Γη = Διασκεπτήριο, 1η περιοδεῖα = Ὑδωρ, 2η περιοδεῖα = Αἷρ, 3η περιοδεῖα = Πυρ.

Η ἔμπνευση αὐτὴ τῶν προπατόρων μας να κατεβούν στο ἐπίπεδο τῆς ὕλης ἐγκλείει και το πρῶτο σπέρμα τοῦ Εγωῖσμοῦ πού κληροδοτήθηκε και στους ἀπόγονους τῶν ἀνθρώπων και ἀποτελεῖ το κύριο γνώρισμα τοῦ χαρακτήρα τους (τον περιορίζουμε με την ἀδελφότητα).

Ο Αδάμ και η Εὐὰ λοιπὸν εἶναι Πνευματικές υποστάσεις οι οποίες με την παρότρυνση ἐνὸς ἐσωτερικοῦ κινήτρου (το οποίο η Γένεση ονομάζει ὄφι) ἢ καλύτερα με κίνητρο την παρόρμηση τοῦ Εγωῖσμοῦ, οι ἐν δυνάμει αὐτές, ἀτελεῖς ἀτομικές συνειδήσεις, “ ὁραματίστηκαν ” την ἀνεξαρτησία τους ὡς ἀυτόνομες ἀτομικές υπάρξεις και ἀποχωρίστηκαν ἀπὸ το “Λόγο”.

Και τότε μας περιγράφει η “ Γένεση ” :

« ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ ἔραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα ». Και φυσικά ὅταν λέμε ἦταν γυμνοὶ ἀναφερόμαστε στην μη ὕπαρξη τῶν υλικῶν σωμάτων.

Κατεβαίνοντας λοιπὸν στο Εωσφορικό ἐπίπεδο, ἔχασαν την ἀγνότητα και καθαρότητα τοῦ Πνεύματος των, το οποίο ἀναμείχθηκε με την ἑτερογενή φύση τοῦ ἐπίπεδου αὐτοῦ και ἀπογυμνώθηκαν ἀπὸ την ικανότητα να ἐκδηλώνουν με τελειότητα τις Αρετές και Ἰδιότητες πού κατεῖχαν, ὅπως συνέβαινε ὅταν ἦταν στον Πνευματικό - Παράδεισο “ ἐνωμένοι ” με τον Θεό.

Γιατί ὁμως, ἐφόσον ἦταν πνευματικές οντότητες, η Γένεση ἀναφέρει ὅτι ο Θεός ἐπλασε τον πρῶτο ἄνθρωπο, τον Πατέρα Αδάμ, « χούν ἀπὸ τῆς γῆς » και ἐνεφύσησεν « πνοή ζωῆς » ;

Και ἐδὼ πρόκειται γιὰ μια ἀλληγορική εικόνα κάτω ἀπὸ την οποία κρύβεται η ἀπὸ την Γη μελλοντική προέλευση τῶν υλικῶν σωμάτων τῶν ἀνθρώπων « χούς ἀπὸ τῆς γῆς » μέσα στα οποία θα ἐνσαρκώνονταν « πνοή ζωῆς » τα ἐκ τοῦ πνευματικοῦ σώματος τῶν Προπατόρων ἐκπορευόμενα ἀνθρώπινα Εγώ.

Οι θεόπνευστοι συγγραφεῖς τῶν Ἰέρων Γραφῶν, οι μεγάλοι αὐτοὶ Μύστες, δανείζονταν παραστάσεις και ἐκφράσεις υλικές γιὰ να ἀποδώσουν ἐννοιες ἀνώτερης πνευματικότητος, ὥστε να ἀνταποκριθούν στις ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς τους και να γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ ἀνθρώπους κατωτέρας ἠθικῆς και νοητικῆς ἀναπτύξεως.

Υπάρχει και μια ἀκόμη ἐνσταση, η οποία εἶναι δυνατόν να προβληθεῖ.

Πως η Υλική δημιουργία συστήθηκε μετά την πτώση των πρωτόπλαστων αφού, όπως αναφέρει η Γένεση, ο Θεός πρώτα δημιούργησε τον υλικό κόσμο και κατόπιν έπλασε τον Αδάμ;

Η Υλική Δημιουργία που βλέπουμε, προϋποθέτει αναγκαστικά μια ανάλογη Πνευματική Σύλληψη του Δημιουργού της, δηλαδή είναι η απόδοση της Πνευματικής στο υλικό επίπεδο.

Η Σύλληψη όμως της Πνευματικής Δημιουργίας συνεπάγεται την άμεση και ταυτόχρονη εκτέλεση της Συλλήψεως αυτής, διότι ασφαλώς οι Ιδέες του Θεού δεν απαιτούν χρονική μεσολάβηση για να πραγματοποιηθούν, λόγω απουσίας του χρόνου ο οποίος είναι ανύπαρκτος στο άπειρο-αιώνιο Πνευματικό επίπεδο.

Διότι η πραγματοποίηση της Πνευματικής Δημιουργίας δεν απαιτεί εξελικτική διαδικασία καθ' ότι ταυτόχρονα με την σύλληψη ακολουθεί και η εκτέλεση της και για αυτό αυτή είναι τελειωτική και αιώνια.

Για αυτό αναφέρεται ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε ακαριαία διά μόνου του Λόγου του Θεού.

Όπως λοιπόν ο Αδάμ αντιπροσωπεύει πνευματική οντότητα έτσι και η αναφερόμενη εξαήμερη δημιουργία του Κόσμου είναι μια εικόνα της Πνευματικής την οποία οι θεόπνευστοι συγγραφείς απέδωσαν με υλικές εκφράσεις. Ο αριθμός επτά συμβολίζει την ολοκλήρωση !

Οι 6 ημέρες αποτελούν στάδια δημιουργικής εξελίξεως η δε 7η , συμβολίζει την ανάπαυση.

Περαιτέρω συμβολίζουν τις μακρές περιόδους εξελίξεως των τριών Βασιλείων της υλικής Δημιουργίας, που θα ακολουθούσε, δηλαδή του ορυκτού, φυτικού και ζωικού Βασιλείου.

Συνεπώς η εξαήμερη Δημιουργία εκφράζει την Σύλληψη της Ιδέας του Θεού, η οποία αποδιδόμενη στην Υλική Δημιουργία ακολούθησε την σειρά που καθόρισε η συλληφθείσα ιδέα.

Η εικόνα του τελειωτικού και Αιωνίου της Πνευματικής Δημιουργίας αποδίδεται στο υλικό επίπεδο διά της εξακολουθητικής και αενάου γέννησης, συντήρησης και φθοράς των όντων.

Σύμφωνα με την Εσωτερική διδασκαλία, υπάρχει μιά Αρχή, μιά Αλήθεια, μιά λογική και μια Παγκόσμιος Φιλοσοφία, η εξής : « Κάθε τι που υπάρχει, βρίσκεται στην Μονάδα, θεωρουμένης ως Αρχής, και επανέρχεται στην Μονάδα, θεωρουμένης ως Τέλος ». Το Α και το Ω στην Αποκάλυψη του Ιωάννη. Ο σκοπός δε της Υλικής Δημιουργίας φαίνεται να είναι : « η βαθμιαία εξέλιξη της ύλης από πυκνά και άτακτα στρώματα σε όλο και πιά αιθέρια, πιά άυλα, πιά συνειδητά ». Το Ordo Ab Chao που προσφιλώς ακούγεται στον Τεκτονισμό.

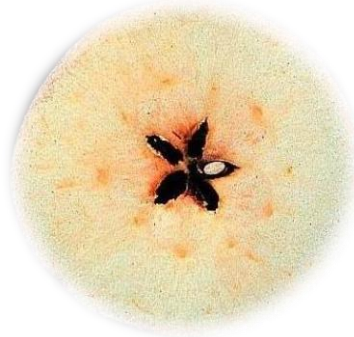
« **Πτώση** » λοιπόν των πρωτοπλάστων σημαίνει γιγαντιαία “ πάλη ” των πνευματικών αυτών οντοτήτων, οι οποίες διεΐσδυσαν στη νεκρή και αδρανή χαοτική Ύλη, η οποία εμφανίσθηκε ως συνέπεια της « επαναστάσεως του Εωσφόρου », για να την μορφολογήσουν και να την εξελίσουν μέσω των υλικών μορφών που προέκυψαν από την « πάλη » αυτήν.

Έχουμε δύο ακόμη πολύ σοβαρά θέματα που σχετίζονται με την ανάλυση της Γενέσεως :

1ον Τον λεγόμενο απαγορευμένο καρπό, τον οποίον παρόλο που η Γένεση δεν ονοματίζει, η παράδοση αποδίδει ως μήλο του Αδάμ.

2ον Την Ρομφαία την περιστρεφόμενη των Χερουβίμ που φύλασσε την είσοδο του Παράδεισου, δηλαδή του Πνευματικού Κόσμου.

Αν κόψουμε ένα μήλο οριζόντια και δούμε το εσωτερικό του, διαπιστώνουμε ότι οι σπόροι σχηματίζουν, όπως φαίνεται στο σχήμα, ένα πεντάκτινο αστέρι.

Σε τι σκέψεις μας οδηγεί αυτό ύστερα από όσα έχουν εκτεθεί ;

1ον Το Μήλο είναι σφαιρικό όπως όλα τα ουράνια σώματα. Επομένως συμβολίζει το υλικό επίπεδο. Όλα τα ουράνια σώματα (πλανήτες κλπ είναι σφαιρικά).

2ον Επειδή ο πεντάκτινος αστέρας είναι και σύμβολο του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, το όλο σύμβολο παραπέμπει στην ενσάρκωση του ανθρώπου στο υλικό επίπεδο, και τον εγκλωβισμό του στην ύλη ύστερα από την συμβολική εκδίωξή του από τον Παράδεισο.

3ον Ο πεντάκτινος αστέρας συμβολίζει επίσης τα πέντε στοιχεία (γή-ύδωρ-αήρ-πυρ-Αιθέρας) σε κάθε ένα από τα οποία αντιστοιχεί και μία από τις πέντε αισθήσεις μας.

Ήδη προετοιμασμένοι με τούς συμβολισμούς της Γενέσεως μπορούμε να αντιληφθούμε ότι τα ανωτέρω

στοιχεία περικλείονται στον συμβολισμό του ποταμού του Παραδείσου ο οποίος διαχωρίζεται σε τέσσερις αρχές, δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία της Κοσμογονίας.

4ον Ο ενσαρκωμένος άνθρωπος, διά μέσου των πέντε αισθήσεών του, αξιοποιεί τις γήινες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να παράγει καρπούς, δηλαδή να αποκτήσει Συνείδηση.

5ον Οι πέντε αισθήσεις μας δίνουν την Εμπειρία και μέσω της λειτουργίας της Κρίσεως την Γνώση, η οποία στην συνέχεια μετατρέπεται με μια άγνωστη σε εμάς διαδικασία σε Συνείδηση.

Η Συνείδηση επομένως είναι το αποτέλεσμα τής μεταβιβάσεως τής αποκτηθείσης Γνώσεως στον εσώτερο (αναλλοίωτο) εαυτό μας ή **ΕΓΩ**, διά μιάς αόρατης και Μύχιας ενεργείας.

Η Ρομφαία η φλεγόμενη και περιστρεφόμενη τών Χερουβίμ με την οποία φύλασαν την είσοδο τού Παραδείσου έχει άμεση σχέση με την Δημιουργική Ενέργεια.

Είναι η Κοσμική Ενέργεια ή το σε ηρεμία ιερόν πυρ στο κατώτερο άκρο τής σπονδυλικής στήλης, το ονομαζόμενο στην ιατρική ιερό οστό αν και σήμερα κανείς ιατρός ή αμύητος αλλά και πλείστοι τών μεμυημένων δεν γνωρίζουν τον λόγο για τον οποίον δόθηκε στο οστό αυτό μια τέτοια όντως περίεργη ονομασία !

Είναι στον άνθρωπο η μεγάλη ήλεκτρο-μαγνητική λανθάνουσα φλεγόμενη δύναμη, στοιχειωδώς λειτουργούσα στην πλειονότητα τών ανθρώπων ώστε να συντηρεί τη Ζωή, το ρεύμα πού διασχίζει τα ζωτικά κέντρα (7 Εκκλησίες στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη), η οποία καλείται επίσης και πύρινος όφης.

Η εκούσια αφύπνιση τής δύναμης αυτής συμβάλλει στην ταξινόμηση τών ποικίλων ζωτικών εκδηλώσεων σε ένα αρμονικό όλον και παρέχει την εμφάνιση ασυνήθων ψυχικών ικανοτήτων.

Είναι όμως ταυτόχρονα δύναμη δημιουργική καί καταστρεπτική, για αυτό η αφύπνιση της περικλείει πολύ σοβαρούς κινδύνους.

Ο δε Στεγαστής ή Φύλακας τής εισόδου τού Ναού, ο οποίος ναός δεν είναι παρά ένας ακόμη συμβολισμός τού ανθρώπου, κρατούσε παλαιότερα όχι ένα απλό ξίφος αλλά, κατ' αναλογία με τα Χερουβίμ, ένα κυματοειδές ξίφος ή Ρομφαία που παραπέμπει σε ένα πύρινο όφη.

Όλοι οι Σοφοί, ας τούς πούμε μεγάλους εγκεφάλους , μέσα σε όλους τούς αιώνες κάνοντας χρήση τού θείου δώρου τού Νού και άνωθεν συνδρομής κατέληξαν στα ίδια συμπεράσματα.

Μας παρουσίασαν όλοι, ίσως με κάπως διαφορετικό τρόπο (διατύπωση), τα ίδια πράγματα.

Μπορεί και ο καθένας μας να βρεί από μόνος του, με εξάσκηση φυσικά, τις ίδιες αλήθειες.

Αλλά γιά να διανύσει κανείς μια απόσταση να μην περιμένει να τον κουβαλήσουν οι άλλοι.

Θα χρησιμοποιήσει τα ίδια του τα πόδια να περπατήσει αυτήν την απόσταση, νοούμενου ότι θα το θελήσει και θα καταβάλλει τον κόπο να φτάσει ως εκεί. Οι Μυήσεις και οι Διδάσκαλοι θα είναι οδηγοί αλλά ο καθένας πρέπει να χρησιμοποιήσει το δικό του μυαλό και τις άλλες δυνατότητες του ώστε να καταλήξει σε ασφαλή συμπεράσματα.

Θα μού πείτε, έχουμε τόσα καθημερινά πράγματα να κάνουμε, να βγάλουμε το ψωμί μας, να ζήσουμε όπως ζούμε σήμερα, φαί, ύπνο, φιλοδοξίες, καριέρα, εργασία, διασκέδαση κ.λ.π.

Όμως αυτά είναι τα ίδια και τα ίδια - μπαίνει η ημέρα, βγαίνει η ημέρα. Όλα αυτά όμως είναι πρόσκαιρα.

Είναι ικανοποιητικός αυτός ο τρόπος ζωής ώστε να κάνει τον κοινό άνθρωπο ευχαριστημένο γιατί ζει ; Ασφαλώς όχι. Η δε Ευτυχία είναι γιά τούς πιά πολλούς ένα άπιαστο όνειρο.

Αυτόν τον τρόπο ζωής, αυτούς τούς ανθρώπους, ο Χριστός τούς αποκαλούσε « νεκρούς ».

Έλεγε : « ἄφες τούς νεκρούς θάψαι τούς ἑαυτῶν νεκρούς » (Ματθαίος, κεφ. 8 : 22).

Υπάρχουμε μεν σαν άνθρωποι, άνδρες ή γυναίκες, ζούμε όπως και τα υπόλοιπα ζώα ὀ μέσα σε ένα υλικό σώμα, αλλά δεν είμαστε ζώα ώστε να ζούμε με τις ανάγκες τών ζώων μόνον.

Είμαστε κάτι άλλο ... Είμαστε (μικροί) Θεοί (Παλαιά Διαθήκη - Ψαλμοί 81 : 6) !

« ἐγὼ εἶπα θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες »

Η ὕλη, αν και ἀπόλυτα ἀναγκαία για την ολοκλήρωσή μας, βρίσκεται στην κατώτατη στάθμη τής Δημιουργίας και γι' αυτό η αξία της, συγκριτικά με τις ἀνώτερες φύσεις, είναι μικρότερη ! Ο σκοπός τής παραμονής μας στην ὕλη (ἑνσαρκη ζωή) είναι να μπορέσουμε να γνωρίσουμε την ἀνθρώπινη φύση μας, στην ολότητά της, μέσα ἀπό τον κόσμο τών βιωματικῶν ἀντιθέσεων ἐκφραζόμενο ἀπό τις στήλες **B** και **J** και το **Μωσαϊκό δάπεδο** (Γνώθι σ' Αὐτόν).

Η αξία λοιπόν τής ὕλης, είναι ἐπικουρική ὅπως και ο ρόλος της !

Δεν είναι πρωτεύουσα και κύρια. Η παρουσία μας λοιπόν στην ὕλη, δεν ἀποσκοπεῖ στο να ἀναβαθμίσουμε τον ἀξιακό της ρόλο, ὅπως δυστυχῶς εν πολλοίς γίνεται, ἀλλά στο να την χρησιμοποιήσουμε για να κατανοήσουμε με πρακτικό τρόπο, την ἱεραρχία τής δημιουργίας, την θέση μας σε αὐτήν και το Θεῖο Σχέδιο ἢ ἀλλιῶς Παγκόσμιο Ρυθμό.

Ὅτι λοιπόν ἐνεργούμε ἢ πράττουμε ἐδῶ στην ὕλη, ἀντιστοιχεῖ και ἐπιδρά, στα ἀνώτερα ἐπίπεδα τής φύσης μας, ἤτοι στο ψυχικό και στο πνευματικό μας σώμα.

Μας λέει ο Ἀπόστολος Παῦλος στην Α' προς Κορινθίους ἐπιστολή του : « σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν. οὕτω καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἄδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἄδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν· ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεῦτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ».

Η ἐπιδίωξη τής υλικῆς ευμάρειας ως αυτοσκοπός, είναι μια διαβολική (ἀπό το διαβάλλω) παγίδα, που σκοπὸ ἔχει να μας δεσμεύσει σε ἀτέρμονες καταστάσεις ἐμπλοκῆς μας «χαμηλά» και να μας ἀποθαρρύνει ἀπό την τάση μας για ἐξέλιξη (αυτογνωσία και ἀποδέσμευση ἀπό τις σαρκικές μας ἀνάγκες ἢ κατὰ μιαν ἀποψη δολοφόνους τοῦ Χιράμ/Πνεύματος).

Ὅλα τα παραπάνω κατὰ την γνώμη μου ἀποτελοῦν το Κλειδί τής ἐρμηνείας τών περισσοτέρων μυσῆσεων, ἀλλὰ ἐπίσης και το κλειδί για τον Φωτισμό ἢ την Δημιουργία τής λεγόμενης « Φιλοσοφικῆς Λίθου », της οποίας η πρώτη ὕλη ἢ ο ἀκατέργαστος λίθος, δηλαδή ο πλήρης ἀτελειῶν χαρακτήρας και η τραχεία συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλληγορεῖται με την πρώτη ὕλη τοῦ Μεγάλου Ἔργου τής Επανόδου στην χαμένη Πατρίδα.

Ιόλαος